

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΜΕ ΤΙΣ ΜΑΥΡΕΣ ΓΑΤΕΣ

PIERGIORGIO
PULIXI

Μετάφραση:
Δήμητρα Δότση

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΜΕ ΤΙΣ ΜΑΥΡΕΣ ΓΑΤΕΣ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ξένη λογοτεχνία

Πρώτη έκδοση Ιούνιος 2026

Τίτλος πρωτοτύπου Piergiorgio Pulixi, *La libreria dei gatti neri*, Marsilio Editori
S.p.A., 2023

Επιμέλεια – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμίων Γιώργος Γιαννούσης
Σχεδιασμός εξωφύλλου Κωστής Σωτηράκος
Σελιδοποίηση Ουρανία Λυμπεροπούλου

© 2023, Piergiorgio Pulixi

© 2025, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

Κατόπιν συμφωνίας με τον συγγραφέα, όπως εκπροσωπείται από το United Stories Agency – Roma, σε συνεργασία με το Piergiorgio Nicolazzini Literary Agency (PNLA).

ISBN 978-618-03-4839-2

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84839

Κ.Ε.Π. 6506, κ.π. 23424

Δεν επιτρέπεται η με οποιονδήποτε τρόπο χρήση ή αναπαραγωγή ολόκληρου ή μέρους του βιβλίου με σκοπό την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Το παρόν έργο προστατεύεται από τη διαδικασία εξόρυξης κειμένου και δεδομένων (Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790).

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα, τηλ.: 211 3003500
metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Piergiorgio Pulixi

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
ΜΕ ΤΙΣ ΜΑΥΡΕΣ ΓΑΤΕΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Δήμητρα Δότσιου

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Για τον Νικολό Πέντιο,
με βαθιά φιλία

«Ποιον αγαπάς πιο πολύ; Τη μαμά ή τον μπαμπά;»
Σαδιστική οικουμενική ερώτηση

Εάν από κείνο το σαλόνι είχε περάσει ανεμοστρόβιλος, θα είχε προκαλέσει λιγότερες ζημιές. Αυτό σκεφτόταν η Λουτοία Καστάντζα αντικρίζοντας το πεδίο μάχης στο οποίο είχε μετατραπεί το διαμέρισμά της. Κοίταξε γύρω της, με πρόσωπο κατάχλωμο, σαν στρατιώτης που ως εκ θαύματος είχε επιζήσει από εχθρική ενέδρα. Σοκαρισμένη, κάρφωσε το βλέμμα της στο πάτωμα, στρωμένο με πατατάκια και ποπκόρν σαν κάλυκες από σφαίρες, στα κομμάτια τούρτας λιωμένα πάνω στο τραπέζι και στα έπιπλα, στα παιχνίδια που είχαν ποδοπατηθεί δίχως έλεος μέχρι να γίνουν πολτός, στις πιτσιλιές των αναψυκτικών που, σαν αίμα, λέρωναν τους τοίχους, στα ξεφουσκωμένα μπαλόνια που έμοιαζαν να ψυχορραγούν ακόμη, στα δώρα που είχαν ξεκοιλιαστεί με μανία για να αποκαλυφθεί το περιεχόμενό τους, και στα μυριάδες πτώματα από καναπεδάκια, γλυκά και σάντουιτς πεταμένα εδώ κι εκεί. Στο μυαλό της έφτιαξε τη λίστα με τα αθώα θύματα των αμάχων: κατεστραμμένα βάζα, σπασμένες κορνίζες και βασιανισμένα φυτά. Σωστό μακελειό.

Σωριάστηκε στον καναπέ, εξαντλημένη και έντρομη.

«Θέλω να πεθάνω» ψιθύρισε στο τέλος μέσα στο άδειο σπίτι, έπειτα από τεσσερισήμισι ώρες πάρτι με έναν ολόκληρο στρατό από δαιμονισμένα παιδιά. Παρόλο που η ομάδα κρούσης είχε εγκαταλείψει το στρατόπεδο εδώ και μισή ώρα, στ' αυτιά της βούιζαν ακόμη οι ιαχές των βαρβάρων και τα γέλια τους. Είχε ανοίξει όλα τα παράθυρα για να φύγει η δυσοσμία της αδρεναλίνης και του ιδρώτα που οι μικροί φονιάδες είχαν αρχίσει να αναδίνουν από την πρώτη στιγμή που πάτησαν το πόδι τους εκεί μέσα, οπλισμένοι μέχρι τα δόντια με δώρα και πολεμικές διαθέσεις. Οι γονείς τους το είχαν βάλει στα πόδια σαν λιποτάκτες αξιωματικοί, αφήνοντάς τη στο έλεος των εχθρικών στρατευμάτων, επιστρέφοντας με την ουρά στα σκέλια έπειτα από σχεδόν πέντε ώρες, για να μαζέψουν τους εισβολείς, κι ύστερα έγιναν πάλι καπνός, χωρίς καμία αποζημίωση για τα εγκλήματα πολέμου.

«Δειλοί!» μουρμούρισε σχεδόν σαν κατάρα η Λουτσία.

Είχε τρομοκρατηθεί στην ιδέα και μόνο να βάλει σε τάξη το μπάνιο. Σκέφτηκε να πιει κάτι δυνατό για να πάρει κουράγιο: ουίσκι ή ρούμι, αν βέβαια οι μικροί διάολοι δεν είχαν λεηλατήσει ακόμα και το μπαρ.

Η πόρτα άνοιξε και ο σύζυγός της, ο Νικόλα, μπήκε κουτσαίνοντας. Ήταν η τέταρτη σακούλα σκουπιδιών που κατέβαζε από κείνο το καταραμένο κτίριο με το χαλασμένο ασανσέρ. Έμεναν στον έκτο όροφο. Οι τετρακέφαλοί του έτρεμαν από την κούραση. Αντάλλαξαν ένα βλέμμα συμπόνιας, σαν δυο παρτιζάνοι που είχαν αντικρίσει κατάματα τον θάνατο. Ο άντρας κούρνιασε δίπλα στη γυναί-

κα του. Στα μάτια τους ήταν κιόλας εμφανής η κρίση μετατραυματικού στρες που βίωναν.

«Μήπως να τα αφήναμε όλα έτσι όπως είναι και να τα μαζεύαμε αύριο;» την προέτρεψε ο Νικόλα, αναβλητικός όπως κάθε άντρας μπροστά στο φάντασμα της γενικής καθαριότητας.

«Ξέχνα το» αποφάνθηκε γρήγορα εκείνη, αφήνοντας το βλέμμα της να πλανηθεί στην αποκάλυψη μπροστά στην οποία είχαν βρεθεί άθελά τους. «Αύριο θα είναι ακόμα χειρότερα... Δεν έπρεπε να σ' ακούσω. Αν είχαμε νοικιάσει μια αίθουσα, θα είχαμε γλιτώσει αυτό το μπουρδέλο».

Ο Νικόλα έπαθε ένα υστερικό τικ στο δεξί μάτι. Όπως πάντα, η γυναίκα του είχε δίκιο.

«Πάρε μια γρήγορη ανάσα και ανασκουμπώσου» συνέχισε η Λουτσία, σφίγγοντάς του το χέρι. «Σε πέντε λεπτά αρχίζουμε το καθάρισμα».

Ο Νικόλα σκέφτηκε την πιθανότητα της ανταρσίας: θα μπορούσε να σκαρφιστεί ότι τους είχαν τελειώσει τα τοιγάρα –είδος πρώτης ανάγκης σε τέτοιες στιγμές– και ότι έπρεπε επειγόντως να πάει για ανεφοδιασμό, όμως έπειτα από μια κρίση συνειδησης εγκατέλειψε το σχέδιο. «Ο Αττίλας πού είναι;» ρώτησε.

«Στο δωμάτιό του, μετράει τα λάφυρα του πολέμου».

«Τουλάχιστον τον κάναμε ευτυχημένο» παρηγορήθηκε ο άντρας.

Η διαπίστωση αυτή γλύκανε το οικογενειακό τραύμα, σε σημείο μάλιστα που έσκασαν και οι δυο τους ένα στιγμιαίο χαμόγελο.

«Και ο Χέντριξ; Πού έχει πάει;» ρώτησε ανήσυχος ο Νικόλα, που δεν έβλεπε πουθενά το Μπόστον Τεριέ τους.

«Είναι ακόμη στο μπαλκόνι το καημένο. Βάλ' το μέσα».

Ο άντρας πήγε να ελευθερώσει το σκυλάκι, που το είχαν αφήσει στη βεράντα για να μην τον πειράζουν τα μικρά αγρίμια.

«Μήπως να ρίχναμε παντού οινόπνευμα και να βάζαμε φωτιά στο σπίτι;» πρότεινε ο Νικόλα, επιστρέφοντας με τον Χέντριξ αγκαλιά. Το κουτάβι συνέχιζε να στρέφει το βλέμμα του πέρα δώθε στο σαλόνι, μπερδεμένο απ' όλα τα κατάλοιπα των οσμών. «Πιστεύεις ότι η ασφάλεια θα μας αποζημίωσε;»

«Σταμάτα και πάρ' το απόφαση. Αν προχωρήσουμε ενωμένοι και σωστά συντονισμένοι, μέχρι τα μεσάνυχτα θα έχουμε τελειώσει τα πάντα».

«Τα μεσάνυχτα;» αντέδρασε έκπληκτος ο Νικόλα, χαϊδεύοντας το σκυλάκι. «Όταν ο Λορέντζο κλείσει τα δεκαοκτώ, θα του κάνω μήνυση για όλα αυτά και θα του ζητήσω αποζημίωση για ηθική βλάβη».

«Λοιπόν, ξεκινάμε;»

Ο Νικόλα ήταν έτοιμος να εκλιπαρήσει για ακόμα λίγα λεπτά ανακωχής, όταν χτύπησε το κουδούνι.

«Κλασικά: το γνωστό μυξιάρικο που κάτι ξέχασε» αναστέναξε, αφήνοντας τον σκύλο κάτω. «Ποιος θα ανοίξει;»

«Εσύ» του είπε η Λουτσία, απτόητη.

«Στις διαταγές σας, κυρία μου» υπάκουσε ο σύζυγός της, προχωρώντας στον μικρό διάδρομο που οδηγούσε στην είσοδο.

Ο Νικόλα άνοιξε χωρίς καν να ρωτήσει ποιος είναι: ήθελε να ξεμπερδεύει μια ώρα αρχύτερα και να πιάσει δουλειά. Μπροστά του δεν εμφανίστηκε κάποιο παιδί ούτε κάποιος από τους γονείς όπως θα περίμενε, αλλά ένας ψηλός άντρας με το πρόσωπο καλυμμένο με μια μαύρη κουκούλα full-face, ο οποίος σήκωσε απότομα ένα σπρί και τον ψέκασε στο πρόσωπο. Προτού προλάβει καν να φωνάξει, ο Νικόλα, εισπνέοντας το αέριο, έχασε τις αισθήσεις του, ενώ ο άγνωστος τον συγκράτησε και τον ακούμπησε προσεκτικά στο πάτωμα.

Ο Χέντριξ έτρεξε δίπλα του, με τις πατουσες του να γλιστρούν στο δάπεδο. Γάβγισε δυο φορές στον ξένο που, χωρίς να χάσει την ψυχραιμία του, τέντωσε το γαντοφορεμένο χέρι και το κράτησε ακίνητο ώσπου το Μπόστον Τεριέ τον πλησίασε, βέβαιο ότι ο άντρας δεν αποτελούσε απειλή.

«Μπράβο, μικρούλη μου» ψιθύρισε ο κουκουλοφόρος χαϊδεύοντας τον σκύλο.

«Νικόλα; Όλα καλά;» ακούστηκε από το σαλόνι η φωνή της γυναίκας του.

Ο εισβολέας έκλεισε πίσω του την πόρτα και, πιάνοντάς τον από τους αστραγάλους, έσυρε το αναίσθητο σώμα για μερικά μέτρα μέσα στο διαμέρισμα. Έπειτα κρύφτηκε και περίμενε να εμφανιστεί η γυναίκα.

Όπως ήταν αναμενόμενο, έπειτα από ούτε ένα λεπτό η σύζυγος αποφάσισε να πάει να δει γιατί δεν απαντούσε ο άντρας της. Βλέποντάς τον ξαπλωμένο στο πάτωμα, έβαλε μια κραυγή και όρμησε πάνω του προσπαθώντας να τον συνφέρει. Απορροφημένη καθώς ήταν στην προσπάθειά

της, δεν είδε τον άντρα να ξεπροβάλλει μέσα από το σκοτάδι και να τη ναρκώνει. Λιποθύμησε κι εκείνη.

Ο Χέντριξ κοιτούσε τα ακίνητα σώματα των δύο αφεντικών του δίχως να βγάζει άχνα.

«Καλό σκυλί» ψιθύρισε ο εισβολέας, χαϊδεύοντάς το ακόμα μια φορά. Έβγαλε από την τσέπη του μια χούφτα μπισκοτάκια και του τα πρόσφερε ως επιβράβευση.

Ενώ ο Χέντριξ ξάπλωσε στο πάτωμα και άρχισε να τρώει ξέγνοιαστος, ο άγνωστος κλείδωσε την πόρτα κι έσυρε το ζευγάρι στο σαλόνι.

Πρώτο απ' όλους συνήλθε το παιδί. Χρειάστηκαν μερικά δευτερόλεπτα μέχρι να καταλάβει πού βρισκόταν: στο πάτωμα του σαλονιού, με τους καρπούς και τους αστραγάλους του δεμένους. Ένιωθε λες κι ένα σύννεφο ομίχλης τού θόλωνε το βλέμμα, ενώ στο στόμα του αισθανόταν μια περίεργη γεύση, χημική, πιο έντονη κι από την αίσθηση του πανιού που το εμπόδιζε να μιλήσει. Τα αυτιά του τα αισθανόταν σαν βουλωμένα με βαμβάκι και οι ήχοι έφταναν μακρινοί, λες και βρισκόταν κάτω από το νερό. Η παλίρροια των αναμνήσεων επέστρεψε: θυμήθηκε την εικόνα της πόρτας του δωματίου του που άνοιγε· εκείνος χαμογελούσε, κρατώντας ένα από τα δώρα που μόλις είχε λάβει, έτοιμος να το δείξει ενθουσιασμένος στους γονείς του, όμως το χαμόγελό του πάγωσε στη θέα του ξένου που αστραπιαία τον ψέκασε με κάτι στο πρόσωπο, κάνοντάς τον να χάσει τις αισθήσεις του.

Ο Δορέντζο Βίντσις τινάχτηκε ολόκληρος μόλις η θολούρα διαλύθηκε, και αντίκρισε καθισμένο μπροστά του εκείνον τον άγνωστο, με το πρόσωπο κρυμμένο κάτω από

τη μαύρη μπαλακλάβα του. Δίπλα του, μια ψηφιακή βιντεοκάμερα πάνω σε ένα τρίποδο τον κοιτούσε επίμονα. Το γυάλινο μάτι της ήταν στραμμένο προς το μικρό αγόρι και την οικογένειά του. Το κόκκινο φως που αναβόσβηνε υποδήλωνε ότι η κάμερα ήταν ανοιχτή και κατέγραφε. Ο άντρας κρατούσε ένα πιστόλι με μακριά κάννη, που το έφερε στα χείλη του, δίνοντάς του εντολή να μη μιλάει. Με το άλλο του χέρι χάιδευε το κεφαλάκι του Χέντριξ, που στέναζε καταχαρούμενος, αφήνοντας τα σάλια του στα πλακάκια. Το αγόρι ένωσε μια αιχμή ζήλιας στο θέαμα της οικειότητας των δυο τους. Σήκωσε το κεφάλι του που ήταν ακουμπισμένο στο πάτωμα, και κοίταξε τους γονείς του: κι εκείνων τα χέρια ήταν δεμένα πίσω στην πλάτη. Ο εισβολέας τούς είχε φιμώσει.

Το αγόρι προσπάθησε να ξυπνήσει τον πατέρα του, σκουντώντας τον με το πόδι. Ο Νικόλα τινάχτηκε ολόκληρος και γούρλωσε τα μάτια του. Βλέποντας το όπλο με τον σιγαστήρα στο χέρι του αγνώστου, προσπάθησε να προστατέψει τον γιο του με το σώμα του, μπαίνοντας ανάμεσα σ' εκείνον και τον εισβολέα. Το πανί που τον εμπόδιζε να μιλήσει έπνιγε τα βογκητά του. Μονάχα εκείνη τη στιγμή πρόσεξε την ξύλινη κλεψύδρα ακουμπισμένη στο πάτωμα, σε μικρή απόσταση.

Όταν συνήλθε και η Λουτσία, κουλουριάζοντας το σώμα της γύρω από το κορμάκι του αγοριού, ο άγνωστος μίλησε, απευθυνόμενος μόνο στον άντρα.

«Ξέρω, Νικόλα, ότι αυτό που πρόκειται να σου ζητήσω είναι πολύ δύσκολο. Είναι, όμως, απαραίτητο να διατηρή-

σεις την ψυχραιμία σου. Δώσε μου την απάντηση που θέλω ν' ακούσω και όλα αυτά θα τελειώσουν σε λίγα λεπτά» του είπε ψυχρά, σαν να είχε επαναλάβει τα ίδια λόγια εκατοντάδες φορές στο παρελθόν.

Ο Νικόλα τον περιεργάστηκε σασιτισμένος. Νόμιζε πως ήταν κάποιος ληστής. Τις προηγούμενες εβδομάδες είχε ακούσει για διάφορες διαρρήξεις σε διαμερίσματα στη γειτονιά τους. Ωστόσο, υποψιαζόταν ότι ο ξένος δεν ενδιαφερόταν για τα υπάρχοντά τους. *Τι ήθελε, τότε; αναρωτήθηκε με αγωνία.*

Η βιντεοκάμερα συνέχιζε να καταγράφει κάθε του έκφραση.

«Σε λίγα δευτερόλεπτα θα αναποδογυρίσω την κλεψύδρα. Από κείνη τη στιγμή θα έχεις ακριβώς ένα λεπτό για να πάρεις την απόφασή σου. Θα είναι δύσκολη η επιλογή, το ξέρω, αλλά δεν υπάρχει εναλλακτική. Εξήντα δευτερόλεπτα. Αυτός είναι όλος κι όλος ο χρόνος που θα έχεις. Ούτε δευτερόλεπτο παραπάνω. Συνεννοηθήκαμε;»

Για τι διάλογο μιλάει; αναρωτήθηκε ο πατέρας, αποσβολωμένος.

Η Λουσιόια τον κοίταξε με βλέμμα απελπισμένο.

«Σε ρώτησα αν κατάλαβες» επανέλαβε ο εισβολέας, στρέφοντας το όπλο προς τη γυναίκα.

Ο Νικόλα έγνεψε καταφατικά.

«Ωραία... Είμαι εδώ για να σκοτώσω τη γυναίκα σου ή τον γιο σου».

Η οικογένεια Βίντσις χλώμιασε.

«Η εκείνη... ή αυτός...» επανέλαβε, μετακινώντας την

κάννη από τη Λουτσιά στον Λορέντζο. «Έχεις ένα λεπτό για να μου υποδείξεις ποιον από τους δύο. Αν λήξει ο χρόνος σου, θα τους σκοτώσω και τους δύο και θα αφήσω εσένα ζωντανό. Μετά θα φύγω και δεν θα με δεις ποτέ ξανά».

Τα εξηγούσε όλα με σαφήνεια και απλότητα, λες και δεν προανήγγελλε μια δολοφονία, αλλά έδινε οδηγίες για κάποια συνταγή μαγειρικής.

«Δεν έχει νόημα να πεθάνουν και οι δύο, έτσι δεν είναι; Οπότε, κάνε την επιλογή σου. Ή εκείνη ή αυτός».

Φάρσα είναι, σκέφτηκε ο Νικόλα. *Δεν μπορεί*. Χαμογέλασε, μάλιστα, με όλη αυτή την παράνοια.

«Πού το βλέπεις το αστείο;» είπε ο άλλος εκνευρισμένος. «Μιλώ τόσο σοβαρά όσο δεν φαντάζεσαι. Άρχισε να σκέφτεσαι, γιατί θα την αναποδογυρίσω τώρα».

Η Λουτσιά και ο Νικόλα προσπάθησαν να αντιδράσουν, μα άδικος κόπος. Ο Χέντριξ, που μέχρι εκείνη τη στιγμή τούς παρατηρούσε ήρεμος ροκανίζοντας ένα μπισκότο ξαπλωμένος στο πάτωμα, σήκωσε τ' αυτιά του και τους κοίταξε παραξενεμένος. Είχε οσμιστεί την αγωνία τους.

Ο άγνωστος γύρισε την κλεψύδρα: ήταν ένα όμορφο ξύλινο αντικείμενο που έμοιαζε με αντίκα, με κυκλική βάση και τρεις κίονες, που περιείχε δύο γυάλινες αμπούλες με πολύ λεπτή άμμο σε κατακόκκινο χρώμα. Οι κόκκοι άρχισαν να μαζεύονται στην άλλη άκρη. Ο ξένος τούς κοιτούσε απαθής. Έμοιαζε υπεράνω κάθε συναισθήματος. Είχε αφήσει ανοιχτή την μπαλκονόπορτα. Το δρο-

σερό νυχτερινό αεράκι έκανε την οικογένεια να ανατριχιάσει, έρμαιο αυτού του αμείλικτου παιχνιδιού. Το μισοφέγγαρο τους κοιτούσε αδιάφορο από τον σκοτεινό ουρανό.

«Θα σε συμβούλευα να σκεφτείς την επιλογή σου, αντί να κάθεσαι να με κοιτάξεις. Πίστεψέ με, δεν παίζω».

Με μια ζωώδη δύναμη υπαγορευμένη από την απόγνωση, ο Νικόλα όρμησε στον άγνωστο, ο οποίος, με μια κίνηση σταθερή και αποφασιστική, τον έσπρωξε πάλι πίσω στο πάτωμα. Ακούμπησε την άκρη του σιγαστήρα στο μέτωπο του παιδιού, για να πνίξει εν τη γενέσει της κάθε άλλη απόπειρα αντίστασης. Ο μικρός έκλεισε τα μάτια του τρομοκρατημένος. Η Λουτοσία έβγαλε ένα πνιχτό βογκητό, τρέμοντας ακόμα περισσότερο.

«Τριάντα δευτερόλεπτα» ανακοίνωσε παγερά ο άντρας. «Μη σπαταλάς άλλο πολύτιμο χρόνο».

Η γυναίκα προσπάθησε να τραβήξει την προσοχή του συζύγου της και με το βλέμμα τον ικέτευσε να υποδείξει εκείνη: ό,τι κι αν επρόκειτο να συμβεί, ο Λορέντζο έπρεπε να επιζήσει. Αυτό φώναζαν τα μάτια της, πλημμυρισμένα από τα δάκρυα.

«Σαράντα δευτερόλεπτα».

Ο άντρας σάρωσε με το βλέμμα του τη γυναίκα και τον γιο του, κι έπειτα κάρφωσε τον εισβολέα. Στις κόρες των ματιών του, διασταλμένες από τον πανικό, υπήρχε ένα εκκωφαντικό ερώτημα: γιατί;

Ο άλλος δεν απάντησε. Αρκέστηκε να τον ενημερώνει για τα δευτερόλεπτα που κυλούσαν αμείλικτα, έτσι όπως

τα μετρούσαν οι κόκκοι που στοιβάζονταν στον πάτο της κλεψύδρας: «Πενήντα δευτερόλεπτα».

Ο Νικόλα Βίντσιος έκλεισε τα μάτια. Όταν τα άνοιξε ξανά, ο τελευταίος κόκκος γλίστρησε στο κενό της αμπούλας και κάθισε πάνω στον πορφυρό λοφίσκο.

«Ο χρόνος τελείωσε... Λοιπόν, ποιος;»

Η Λουτσία προστάτησε το σώμα του γιου της με το δικό της, εκθέτοντας τον εαυτό της για να τον καλύψει, σαν να ήθελε να εκφράσει την επιλογή που ο σύζυγός της δεν είχε το κουράγιο να κάνει.

Ο άγνωστος, όμως, συνέχιζε να περιεργάζεται επίμονα τον σύζυγό της: εκείνος έπρεπε να πάρει την απόφαση.

«Δείξε μου ποιος πρέπει να πεθάνει, αλλιώς θα τους καθαρίσω και τους δύο».

Ο Νικόλα ξέσπασε σε λυγμούς, παραμένοντας γονατιστός, με το κεφάλι σκυμμένο, συντετριμμένος από το αβάσταχτο βάρος.

Η Λουτσία τού έριξε μια αγκωνιά, σαν να ήθελε να τον λυτρώσει από το αδιέξοδο που του υπαγόρευε ο τρόμος. Τον κοίταξε με ένα γλυκό βλέμμα, που μέσα του κρύβονταν όλες οι λέξεις που θα ήθελε να του πει. Εκείνο το βλέμμα ήταν ο αποχαιρετισμός της.

Ο σύζυγός της δέχτηκε το βλέμμα εκείνο με το στήθος του να τραντάζεται από τα αναφιλητά. Τα δάκρυα αυλάκωναν το ζαρωμένο πρόσωπό του.

«Αυτήν;» ρώτησε ο ξένος.

Ο Νικόλα έγνεψε ναι.

Ο κουκουλοφόρος πάτησε τη σκανδάλη. Ο πυροβολι-

σμός, πνιγμένος από τον σιγαστήρα, έκανε τη Λουτοσία να σωριαστεί στο πάτωμα. Η σφαίρα την είχε πετύχει ακριβώς στο μέτωπο, ψεκάζοντας τον τοίχο με αίμα.

Ο Χέντριξ τινάχτηκε, έπειτα πλησίασε το πτώμα κι άρχισε πρώτα να γλείφει και μετά να τραβάει την αφεντικίνα του από την μπλούζα, σαν να προσπαθούσε να την ξυπνήσει από κείνον τον ξαφνικό ύπνο.

Ενώ πατέρας και γιος ορμούσαν απελπισμένοι πάνω στο άψυχο σώμα της Λουτοσία, τρέμοντας από τα αναφιλητά και τα βογκητά, ο άγνωστος σηκώθηκε και τους περιεργάστηκε μερικά δευτερόλεπτα, ακίνητος και αμίλητος, λες και ήθελε να αποτυπώσει ανεξίτηλα στη μνήμη του εκείνη την εικόνα. Στη συνέχεια, είπε κάτι στον πατέρα. Ο Νικόλα ήταν σε κατάσταση σοκ και δεν αντιλήφθηκε καν τι του είπε. Όταν συνήλθε από την απόγνωση και γύρισε από την άλλη, ο δολοφόνος είχε εξαφανιστεί.

Κανένα ίχνος από το τρίποδο και τη βιντεοκάμερα.

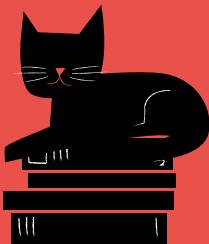
Δίπλα στην κλεψύδρα, όμως, είχε ακουμπήσει ένα ψαλίδι.

Ο Νικόλα στράφηκε από την άλλη και κοίταξε τα τεράστια μάτια του γιου του.

Ήταν λες και πνιγόταν μέσα τους.

Στο κέντρο του Κάλιαρι, ο Μάρτσιο Μοντεκρίστο, μεγάλος φαν του αστυνομικού μυθιστορήματος, άνοιξε το Les Chats Noirs, ένα μικρό βιβλιοπωλείο που πήρε το όνομά του από τις δυο μαύρες γάτες, τη Μις Μαρπλ και τον Πουαρό, που εμφανίστηκαν μια μέρα στην πόρτα του, τις υιοθέτησε διστακτικά και από τότε έγιναν η ατραξιόν του καταστήματος, που ειδικεύεται στο είδος. Εκεί συναντιέται και η λέσχη ανάγνωσης οι «ντετέκτιβ της Τρίτης», μια παρέα ετερόκλητη αλλά δεμένη. Πριν από έναν χρόνο μάλιστα η λέσχη κατάφερε να βοηθήσει στην εξιχνίαση μιας υπόθεσης, την οποία όλοι θεωρούσαν χαμένη από χέρι. Τώρα η αστυνόμες Άντζελα Ντιμάζε επιστρέφει για να ζητήσει τη συνδρομή τους σε μια νέα έρευνα. Θα καταφέρουν οι «ντετέκτιβ της Τρίτης» να εξιχνιάσουν και αυτή την υπόθεση και να βοηθήσουν την αστυνομία να σταματήσει τον δολοφόνο προτού ξαναχτυπήσει;

Ο Ρυλίχι υπογράφει ένα αστυνομικό θρίλερ γεμάτο σασπένς και ειρωνεία, που μιλάει για τα βιβλία και αποτίνει φόρο τιμής στα κλασικά του είδους.

ISBN: 978-618-03-4839-2

9 786180 348392

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84839

metaixmio.gr

